

Arrest

nr. 162 164 van 16 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 5 februari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ahmed SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 12 november 2015 een asielaanvraag in.

Een Hit eurodac document toont aan dat zijn vingerafdrukken werden afgenomen in Duitsland op 29 oktober 2015. Verzoeker diende in Duitsland een asielaanvraag maar verliet dit land na drie dagen.

De Duitse autoriteiten verklaren zich akkoord met de overname van verzoeker op 16 december 2015.

Op 5 februari 2016 werd de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) genomen. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich inmiddels in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er is een repatriëring voorzien op 22 februari 2016.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen *juncto* artikel 3 EVRM.

Het middel luidt als volgt:

"De verwijderingsbeslissing rust op de overweging dat de behandeling van deze asielaanvraag aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 (1) d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. (...)

Verzoeker is van oordeel dat de asielprocedure in Duitsland op dit moment te wensen overlaait. Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar de hieronder staande argumenten:

Asielprocedure en de opvang:

Verweerder is van oordeel dat Duitsland instemde met de terugname van de verzoeker op basis van artikel 18§1b van de Dublin – III - Verordening“ EN dat Duitsland eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend heeft. Duitsland neemt net zoals België op dezelfde objectieve wijze een beslissing over de asielaanvraag van verzoeker.

Verzoeker meent dat zijn meervoudige asielaanvraag zal afgewezen worden zonder dat hij de kans krijgt om gehoord te worden. Ter staving hiervan wenst hij te verwijzen naar het hieronder staande rapport:

The decision on admissibility of a subsequent application can be carried out without hearing the applicant.⁹ This means that the Federal Office has full discretion in deciding whether to conduct an interview or not at this stage. Therefore it is often recommended that subsequent applications, which generally have to be submitted in person, should be accompanied with a detailed written motivation. - See more at: <http://www.asylumineurope.org/reports/country/germany/asylum-procedure/subsequent-applications#sthash.Hw9q6f1y.dpuf>

<http://www.asylumineurope.org/reports/country/germany/asylum-procedure/subsequent-applications>

Terwijl verzoeker in België bij een meervoudige asielaanvraag uitvoerig gehoord wordt en indien deze aanvraag niet in overweging genomen hem de kans gegeven wordt om een beroep met schorsende werking in te dienen. Wat niet het geval is in Duitsland.

Verzoeker wenst ter staving hiervan te verwijzen naar de voetnoot 24 van een rapport waarin het volgende staat:

24 Whether an appeal has suspensive effect depends on the decision. With a “normal” rejection the appeal is suspensive but in 2014 the majority of rejections were rejections as “manifestly unfounded” (so the appeal is without automatic suspensive effect).

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_germany_thirdupdate_final.pdf

Verzoeker wenst te verwijzen naar de hieronder staande rapporten waaruit blijkt dat vluchtelingen gestigmatiseerd zijn in Duitsland:

01.10.2015 - Council of Europe - Commissioner for Human Rights Show source description

Germany

Report on human rights situation based on visits conducted in April and May 2015 (legislation on protection of human rights; **situation of immigrants, asylum seekers and refugees; fight against racism and intolerance**) [ID 314733]

centres, **attacks targeting these centres or incidents of violence against inhabitants**. 2.1 ASYLUM PROCEDURES AN OVERVIEW OF THE GERMAN ASYLUM SYSTEM 2.1.1 81. The main text relating to asylum in Germany is the Asylum Procedure Act (Asylverfahrensgesetz). The Federal Office for Migration and Refugees (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, or BAMF), located in Nuremberg ...
..... 16 1.6.3 1.7 Conclusions and recommendations
..... 18 2 Human rights of immigrants, asylum seekers and refugees 20 2.1 Asylum procedures
..... 20 An overview of the German asylum system 20 2.1.1 Safe countries of origin and prioritised asylum procedures 21 2.1.2 Dublin procedure

http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1447235185_commdh-2015-20-en.pdf

10.07.2015 - UN Human Rights Council (formerly UN Commission on Human Rights) Show source description

Germany

Report of the working group on arbitrary detention [ID 310568]

refugees, in a number of Länder. The only mandatory medical checks are those for tuberculosis. Systematic examinations to diagnose mental illnesses or traumatization upon arrival are not conducted. The “fast-track” procedure at German airports The legal basis for the “fast-track” procedure at German

airports is paragraph 18 of the Asylum Procedure Act.¹ According to a landmark decision by the German **Germany should revise its Asylum Procedure Act to extend the one-week time limit to challenge an order for deportation and submit a legal remedy and to allow suspensive orders in case of transfers of asylum seekers to any State bound by the Dublin II Regulation.** Deportation should not be permissible before a court decision is handed down. The legal provisions of the Asylum Procedure Act excluding ... , decision of 26 June 2014, case No. V ZB 31/14. 1 For an English translation of the Asylum Procedure Act, see [HYPERLINK www.gesetze-im-internet.de/englisch_asylvfg/index.html](http://www.gesetze-im-internet.de/englisch_asylvfg/index.html). 1 In 1996, decision of 14 May 1996 (case No. 2 BvR 1516/93), BVerfGE 94, 166). 1 See most recent statistics available in the Federal Government's reply to a Parliamentary request on asylum statistics (2013, official http://www.ecoi.net/file_upload/1930_1440663859_a-hrc-30-36-add-1-eng.doc

Vijf gewonden bij branden in Duitse asielcentra

Bij branden in twee asielcentra in de Duitse deelstaten Baden-Wuerttemberg en Thüringen zijn vijf gewonden gevallen. De gewonden vielen allen in de zuidwestelijke stad Rottenburg: twee mensen werden bevangen door de rook, drie liepen gebroken ledematen op door uit het raam te springen. De brand in het uit containers bestaande gebouw is, aldus een plaatselijk functionaris, vermoedelijk binnen aangestoken

<http://www.hln.be/hln/nl/34662/Vluchtelingencrisis/article/detail/2447629/2015/09/07/Vijf-gewonden-bij-branden-in-Duitse-asielcentra.dhtml>

Opmars extreem-rechts geweld in Duitsland: moord, brandstichting en vernietiging

Het Duitse stadje Heidenau was dit weekend gedurende twee opeenvolgende nachten het decor voor schermutselingen tussen extreem-rechtse militanten en de ordetroepen. Buiten-parlementair extreem-rechts is sinds enige tijd aan een sterke opmars bezig in Duitsland. En geweld behoort tot het vast arsenaal van actiemiddelen.

<http://www.dewereldmorgen.be/artikel/2015/08/24/opmars-extreem-rechts-geweld-in-duitsland-moord-brandstichting-en-vernietiging>

Gewapende, stomdronken xenofoben dringen asielcentrum binnen. **Anderen plassen op vluchtelingen in de metro**

Twee stomdronken Duitsers, gewapend met messen, zijn gisteravond een asielzoekerscentrum binnengedrongen in de stad Parchim. Er vielen gelukkig geen gewonden. En in Berlijn op de metro hebben twee xenofoben geürineerd op een vrouw en twee kinderen terwijl ze dingen als "Wir sind das Herrenrasse" scandeerden en de Hitlergroet brachten.

<http://newsmonkey.be/article/53078>

Brandbommen naar Duits asielcentrum gegoooid

<http://www.nu.nl/buitenland/3901259/brandbommen-duits-asielcentrum-gegoid.html>

Aantal aanslagen op Duitse asielcentra fors hoger

<http://www.spitsnieuws.nl/buitenland/2015/04/aantal-aanslagen-op-duitse-asielcentra-fors-hoger>

Verzoeker wenst de aandacht van uw Raad te vestigen op pagina 20 EN 68 van het hieronder staande rapport van AIDA:

Asylum seekers are generally not detained as long as their application is not finally rejected and they have an asylum seeker's residence permit. In cases of applications, **which have been rejected as inadmissible or manifestly unfounded, a deportation order may take effect regardless of legal remedy**, unless a court grants an interim measure suspending such a deportation. However, if applicants are detained at this point, they do not have a legal status as asylum seekers, since the asylum seekers' residence permit (Aufenthaltsgestattung) ceases to be valid once a deportation order becomes enforceable.²⁰⁵

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_germany_thirdupdate_final.pdf

Appeal

Indicators: - Does the law provide for an appeal against the first instance decision in the regular procedure: Yes No o if yes, is the appeal judicial administrative o If yes, is it suspensive Yes²⁴ No (automatic against a regular decision, **but not automatic against a rejection of a "manifestly unfounded" claim**) - Average processing time for the appeal body to make a decision: 10.5 months (2012)

Verzoeker wenst te verwijzen naar de voetnoot 24 waarin het volgende staat:

24 Whether an appeal has suspensive effect depends on the decision. With a "normal" rejection the appeal is suspensive but in 2014 the majority of rejections were rejections as "manifestly unfounded" (so the appeal is without automatic suspensive effect).

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_-_germany_thirdupdate_final.pdf

Het is niet zeker op de asielaanvraag van verzoeker gegrond verklaard wordt. Als zijn aanvraag ongegrond is dan heeft hij geen recht om een beroep in te dienen met de schorsende werking.

Terwijl dit in België wel het geval is.

Het argument van verweerder dat Duitsland instemde met de terugname van de verzoeker op basis van artikel 18§1b van de Dublin – III – Verordening snijdt geen hout!

Opvang:

100. There are currently 21 initial reception centres operating in Germany; 15 new ones are expected to be opened soon and 10 more are planned for 2016. **The Commissioner has received some critical reports on overcrowded facilities, improvised shelter not meeting basic standards - asylum seekers being sometimes** provisionally accommodated in tents or gyms - and increasing challenges in finding new sites for reception centres.

103. **Another issue of concern relates to the absence of minimum standards for reception of** asylum seekers which would apply throughout Germany. As a result, the quality of accommodation and services available to asylum seekers varies widely, including within the same Land, where the management of facilities can be subcontracted to an NGO, a charity organisation or a private service provider. During his visit to the Land of Brandenburg, the Commissioner was informed that such standards were developed in this Land; he notes the intention of the Minister of Interior to promote similar initiatives in other Länder.

Finally, the Commissioner's attention was drawn to **cases of ill-treatment of asylum seekers by security staff employed at reception facilities**, which came to light in 2014. In one case, a local journalist received a DVD allegedly showing guards abusing an asylum seeker in a reception centre located in the town of Burbach. In a picture published by a number of newspapers, a handcuffed asylum seeker lies on the floor while a guard stands over him pressing his boot into his neck.

The rise of racism and intolerance is particularly reflected in an upsurge of attacks against facilities for asylum seekers. **Official data shows that there were 203 attacks against such facilities in 2014 (221 according to NGOs), of which 175 were motivated by right-wing extremism**, compared to 58 the year before. **150 such attacks are reported for the first half of 2015**. The Commissioner notes that regular demonstrations against a supposed "Islamisation" of Germany and Europe have gained support among different layers of the society and favoured negative attitudes toward immigrants. At the same time, there has also been a noticeable civil society mobilisation with many counter-demonstrations across the country in favour of a diverse German society.

169. The Commissioner is concerned at reports of racially motivated conduct by German law enforcement bodies, including allegations of acts of violence and insults. Shortly after the visit, two incidents involving the Federal Police in Hannover were uncovered: in 2014, officers had reportedly ill-treated two migrants who had been brought to the police station; **one of them was dragged on the floor with his feet shackled while the other was notably forced to eat pork.**

http://www.ecoi.net/file_upload/1930_1440663859_a-hrc-30-36-add-1-eng.doc

Een uitwijzing naar Duitsland zal neer komen op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker wenst eveneens te verwijzen naar het arrest van Het Superme Court in England", van 19 februari 2014 waarin Het Hof het volgende stelt:

In Dublinzaken is de relevante vraag of er een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM dreigt. Het bestaan van systematische tekortkomingen is slechts één van de manieren om dit aan te kunnen tonen. Ook individuele aspecten dienen bijvoorbeeld in acht te worden genomen.

Te raadplegen op:

https://www.vluchtweb.nl/system/files/Vluchtweb/documents/jurisprudentie/jurisprudentie-internationaal/UKSC_2012_0272_Judgment.pdf

Verzoeker wil niet in een land asielaanvragen waar hij 3 – 4 op een definitieve beslissing moet wachten.

Verzoeker heeft deze individuele aspecten op een genoegzame wijze aannemelijk gemaakt. Een eventuele uitwijzing naar Duitsland komt neer op een schending van artikel 3 EVRM.

Verweerder heeft nagelaten om zijn beslissing op een deftige/leerlijke wijze te motiveren.

Dat dit middel gegrond is."

Hij betoogt dat de asielprocedure in Duitsland en de opvangmogelijkheden als asielzoeker gebrekkig is.

Hij verwijst naar een link <http://www.asylumineurope.org/reports/country/germany/asylum-10.07.2015> - UN Human Rights Council, waaruit hij citeert; de link <http://www.ecoi.net/file>, naar persartikelen en linken ervan in verband met geweld in Duitse asielcentra en in Heidenau en naar rapporten waaronder

dat van 1 oktober 2015 van de Council of Europe, naar een AIDA rapport en naar een link van www.vluchtweb.nl

3.3.2.2. Vooreerst wordt erop gewezen dat de in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag van de bestreden beslissing wat niet wordt betwist en zet zij op uitvoerige wijze uiteen waarom niet kan ingegaan worden op de wens van verzoeker om diens asielaanvraag in België te behandelen en de reden waarom Duitsland in het kader van de Dublin III-Verordening er toe gehouden is de asielaanvraag te behandelen. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij eveneens een onderzoek naar het bestaan van een schending van artikel 3 EVRM heeft gevoerd.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 3 EVRM in samenlezing met de motiveringsplicht nu hij meent dat zijn asielaanvraag niet naar behoren zal worden behandeld in Duitsland en de opvang aldaar gebrekkig is. Verzoeker meent uit diverse rapporten, persartikels en linken naar websites te mogen afleiden dat vluchtelingen in Duitsland gestigmatiseerd zijn. Hij wijst erop dat indien zijn asielaanvraag niet toelaatbaar wordt verklaard of manifest ongegrond diens beroep niet schorsend is. Een verwijdering mag dan onmiddellijk plaatsvinden en een verblijfstoelating wordt onmiddellijk ingetrokken. Hij wijst op opvangproblemen en racisme in Duitsland.

De Raad wijst erop dat de gevolgen van een ontoelaatbare asielaanvraag of een manifest ongegrond verklaarde asielaanvraag louter hypothetisch zijn en zich enkel voordoen indien de asielaanvraag ernst ontbeert in welk geval niet kan aangenomen worden dat een risico op een schending van artikel 3 EVRM bestaat. Verzoeker toont geenszins aan dat diens asielaanvraag onder deze categorieën zal vallen en dat diens asielaanvraag ontoelaatbaar of manifest ongegrond zal worden verklaard. Bij gebreke hiervan heeft een gewone asielaanvraag in beroep schorsende werking (zie het in het administratief dossier bevindend AIDA rapport, pagina 49 e.v.). Dit klemmt nog meer nu Duitsland akkoord is gegaan met de overname van verzoeker zodat diens asielaanvraag aldaar zal worden behandeld. Verzoeker toont niet aan dat het niet zijn eerste asielaanvraag is in Duitsland zodat diens vrees dat hij geen recht heeft op een beroep met schorsende kracht grondslag mist. Verzoeker dient in het middel toe te geven dat tegen de afwijzing van een normale asielaanvraag beroep met schorsende werking bestaat in Duitsland. In het AIDA rapport dat zich in het administratief dossier bevindt en in november 2015 geüpdatet werd valt dienaangaande op pagina 20 e.v. te lezen:

"Appeals against rejections of asylum applications have to be lodged at a regular Administrative Court. There are 50 Administrative Courts with responsibilities for asylum matters. The responsible court is the one with regional competence for the asylum seeker's place of residence. Procedures at the administrative court generally fall into 3 categories, depending on the type of rejection of the application:

(1) Rejection without further qualification ("simple rejection")

An appeal to the Administrative Court has to be submitted within 2 weeks (i.e. 14 calendar days). This appeal has suspensive effect. It does not necessarily have to be substantiated at once, since the appellant has 1 month to submit reasons and evidence. Furthermore, it is common practice that the courts either set another deadline for the submission of evidence at a later stage (e.g. a few weeks before the hearing at the court) or that further evidence is accepted up to the moment of the hearing at the court.

(2) Rejection as "manifestly unfounded" (offensichtlich unbegründet)

In this case, the appeal does not have suspensive effect. Therefore both the appeal and a request to the court to restore suspensive effect have to be submitted within one week (7 calendar days). This request has to be substantiated.

(3) Abandonment of application (Nichtbetreiben) or rejection as "inadmissible" (unbeachtlicher unzulässig)

This applies if a case is declared abandoned for failure to pursue the application or if another state has been found to be responsible for the examination of the asylum application (usually under the Dublin Regulation). The appeal does not have (automatic) suspensive effect. Until September 2013 suspensive

effect had even been ruled out by law,⁴³ but this provision was changed with the entering into force of a new law on 6 September 2013. As in “manifestly unfounded” cases it is now possible to ask a court to restore suspensive effect in “Dublin cases”. However, the application for suspensive effect has to be submitted to the court within 1 week (7 calendar days) and it has to be substantiated. This short deadline is often difficult to meet for asylum seekers and it might be impossible to make an appointment with lawyers or counsellors within this timeframe. Therefore it has been argued that the 1-week period does not provide for an effective remedy and might constitute a violation of the German Constitution.⁴⁴ In any case, suspensive effect is only granted in exceptional circumstances. In recent years this has taken place with regard to possible transfers to Member States under the Dublin Regulation (especially Greece or, more recently, Italy, Bulgaria and Hungary). However, case law is not consistent as to the degree of possible risks necessary for suspensions of Dublin transfers.⁴⁵

The Administrative Court investigates the facts of the case. This includes a personal hearing of the asylum seeker (usually not when deciding on applications for suspensive effect, though). Courts are required to gather relevant evidence at their own initiative. As part of the civil law system principle, judges are not bound by precedent. (...).

De bestreden beslissing stelt terecht:

“(...) We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Vooreerst wensen we op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodacresultaat opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene asiel vroeg in Duitsland.

Betreffende het argument dat hij niet de intentie had asiel te vragen in Duitsland wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Betrokkene stelde dat de asielprocedure in Duitsland heel lang duurt en dat hij gehoord had dat de mensen 3 à 4 jaar moeten wachten om een antwoord. We merken op dat dit een louter persoonlijke bewering is die niet gestaafd kan worden en dat de betrokkene geen nadere informatie betreffende de omstandigheden van behandeling en ontvangst

en geen enkel element voorlegt die zijn bewering op zijn minst ondersteunt. De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn korte verblijf in Duitsland die door hemals een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

De Duitse instanties stemden op 16/12/2015 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvangen indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot november 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5). Er kan niet ontkend worden dat de landen van de Europese Unie momenteel een hoge instroom van asielzoekers kennen en dat dit grote uitdagingen met zich meebrengt. Dit impliceert echter geenszins dat asielzoekers de facto het land uitkiezen waar ze hun asielaanvraag behandeld wensen te zien.

Immers, in Verordening (EU) 604/2013 werden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat net impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Uit lezing van bovengenoemd rapport kan ook niet vastgesteld worden dat er sprake is van ernstige systemische tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders, noch dat er sprake is van omstandigheden die een schending van art 3 EVRM zouden inhouden. Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.(...)." (eigen onderlijning).

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor geen relevante concrete elementen aanbracht die aanleiding geven om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Hij stelde enkel dat de duur van de asielprocedure lang is in Duitsland, een loutere bewering die niet ondersteund is door enig rapport en argument, dat thans evenmin is weerhouden in het verzoekschrift. De Raad merkt op dat een grotere bewijswaarde dient te worden gegeven aan het AIDA rapport waarnaar de bestreden beslissing verwijst dan aan de verwijzingen van verzoeker omwille van het recent karakter van dit rapport dat geüpdatet werd in november 2015. Dit rapport bevindt zich in het administratief dossier.

Waar verzoeker nog stelt dat de opvang van asielzoekers in Duitsland tekortschiet zodat zij een slechte behandeling zouden ondergaan en dat er geen minimumstandaarden zouden worden nageleefd, blijkt uit de citaten in het middel dat soms, zoals in de meeste Europese landen er sprake kan zijn van een overbevolking en occasioneel een foutieve behandeling. Voorts blijkt uit het AIDA rapport in het

administratief dossier dat :” Assistance under the Asylum Seekers’ Benefits Act generally consists of “basic benefits”(i.e. a fixed rate supposed to cover the costs for food, accommodation, heating, clothing, personal hygiene and consumer goods for the household).¹⁵⁸ Furthermore, the necessary “benefits in case of illness, pregnancy and birth” have to be provided for.¹⁵⁹ In addition, “other benefits” can be granted in individual cases (upon application) if they are necessary to safeguard the means of existence or the state of health.” (pagina 50) en “According to the law, asylum seekers who are accommodated in reception or accommodation centres generally have to be provided with the necessary means of food, heating, clothing and sanitary products in these centres. Therefore the rates for these groups are considerably lower than they are for asylum seekers living in apartments of their own. For those living outside the accommodation centres, the costs for accommodation (rent), heating and household goods have to be provided on top of the allowances as referred to in the table.” (pagina 51). Er blijkt evenwel niet dat Duitsland dermate te kampen heeft met structurele tekortkomingen dat er sprake is van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM .

De Raad wijst erop dat het niet is omdat sommige opvangcentra het voorwerp zijn van aanvallen of omdat er soms sprake is van een slechte behandeling van asielzoekers door stafleden van sommige opvangcentra of door de politie, dat het gaat om systemische fouten in de Duitse opvangprocedure of om het systematisch stigmatiseren van asielzoekers als groep waartegen de Duitse overheden geen bescherming bieden. Voorts kan niet ontkend worden dat Duitsland kreunt onder een massale instroom van asielzoekers en dat dit een operationele uitdaging van jewelste vormt, maar uit het AIDA-rapport (pagina 52, 53), dat gevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt dat de Duitse autoriteiten inspanningen leveren om bijkomende centra te openen om de opvang van de asielzoekers in menswaardige omstandigheden te laten verlopen. Uit het rapport blijkt dat problemen van opvang, waaronder overbevolking in centra’s, opgelost wordt op verschillende manieren en in laatste instantie door ‘emergency shelters’. Uit het AIDA-rapport (pagina 53) blijkt dat deze bestaan uit gymzalen, containers, opslagplaatsen of kantoorgebouwen en tenten en dat er een bezorgdheid is dat de tenten niet geschikt zijn voor de wintermaanden. Uit het AIDA-rapport kan ook afgeleid worden dat de Duitse autoriteiten deze opvang beschouwen als tijdelijk totdat er nieuwe centra zijn gebouwd of tot andere gebouwen omgevormd zijn tot opvangcentra en dat er een bezorgdheid is dat deze opvangcentra niet klaar zullen zijn voor de wintermaanden alsook dat de tijdelijke oplossingen permanente faciliteiten zullen worden. Uit het door de verzoekende partij vernoemde rapport, noch uit het AIDA-rapport blijkt dat er actueel systematische gebreken zijn in de opvang van asielzoekers in Duitsland.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Duitsland. Gelet op hetgeen voorafgaat kan *prima facie* niet worden vastgesteld dat dit gevoerde onderzoek onzorgvuldig of niet met de vereiste nauwkeurigheid en aan de hand van concrete, pertinente en actuele informatie zou zijn gebeurd. De Raad stelt vast dat de verwerende partij recente bronnen heeft gehanteerd – waaronder het AIDA rapport up-to-date tot 16 november 2015 – in het kader van zijn onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM. Indien er slachtoffers zijn van racisme kunnen deze beroep doen op de hulp van politie en andere overheidsinstanties en beroep doen op judiciële mogelijkheden nu de Duitse wetgeving racisme niet tolereert. Verzoeker toont met zijn verwijzingen en diens betoog *prima facie* niet aan dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM zal teweegbrengen.

Verzoeker toont niet aan diens asielaanvraag door de Duitse autoriteiten niet behandeld zal worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrechten die ook gelden in andere Europese lidstaten.

Evenmin toont verzoeker aan dat hij behoort tot een kwetsbare groep. Hij verklaarde regelmatig een beetje keelpijn te hebben maar verder geen gezondheidsproblemen te kennen.

Verzoeker gaat er met zijn algemeen betoog daarenboven aan voorbij dat hij tijdens het Dublinverhoor verklaarde enkel bezwaar te hebben tegen een terugkeer naar Duitsland omwille van de lange duur van de asielaanvraag. Dit blijkt uit het antwoord op vraag 33 en 31.

Verzoeker maakt *prima facie* geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen.

Het middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. BEELEN